

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudkyň JUDr. Dalily Marečkové a Mgr. Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **I. T.**, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2011, čj. CPR-5207-2/ČJ-2011-9CPR-V234,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou ke Krajskému soudu v Praze, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně (Policie České republiky, Krajského ředitelství v Praze, odboru cizinecké policie) ze dne 28. 4. 2011, čj. KRPA-26005/ČJ-2011-000022, ve věci správního vyhoštění.

V žalobě žalobkyně namítla, že žalovaný porušil ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Žalovaný nezohlednil skutečnost, že žalobkyně byla o cestovní doklad připravena podvodnou zprostředkovatelskou agenturou a v průběhu řízení se snažila správnímu orgánu poskytnout součinnost. Dále žalovaný nepostupoval v souladu se zásadou proporcionality ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, neboť žalobkyni uložil nepřiměřeně přísnou sankci

v podobě správního vyhoštění se zákazem vstupu na území po dobu 18 měsíců. Žalobkyně rovněž namítla porušení ustanovení § 179 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) s tím, že za nebezpečí vážné újmy, pro které není možné vycestování cizince, je třeba považovat i situaci, kdy by vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, konkrétně čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který zakotvuje právo na soukromý a rodinný život. Žalobkyně (pozn. soudu: v žalobě uvedeno žalobce) přitom žije na území České republiky ve společné domácnosti s manželem (pozn. soudu: v žalobě uvedeno manželkou), který zde legálně pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Proto není vycestování žalobkyně možné, neboť hrozí nepřiměřený zásah do soukromého života. Navrhla proto, aby bylo žalobou napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě shrnul zjištěný skutkový stav a ohledně žalobních námitek odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, ve kterém se namítanými skutečnostmi zabýval. Navrhl zamítnutí žaloby.

Podle obsahu správního spisu byla žalobkyně dne 22. 4. 2011 kontrolována hlídkou Policie České republiky. Neměla u sebe žádný doklad totožnosti a uvedla, že se jmenuje Nataša Dyka (narozená 4. 4. 1985) a je státní příslušnicí Ukrajiny. Jelikož toto jméno nebylo dostupné v evidenci Policii České republiky, byla žalobkyně zajištěna. Následně přiznala, že jméno není pravé a uvedla svoji pravou totožnost s tím, že se na území České republiky zdržuje nelegálně. Do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 23. 4. 2011 žalobkyně uvedla, že do České republiky přicestovala za přítelem v roce 2009. Po skončení platnosti víza předala svůj cestovní pas zprostředkovatelce, která pro ni měla za úplatu zajistit legalizaci dalšího pobytu. Od té doby již svůj pas nemá. Po prvním správním vyhoštění z České republiky neodcestovala z rodinných důvodů a také proto, že neměla peníze na cestu. Je si vědoma toho, že v České republice pobývá nelegálně. V České republice přitom nemá žádné rodinné příslušníky, žádnou vyživovací povinnost ani jiné rodinné vazby.

Rozhodnutím Policie České republiky, oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, odboru specializovaných činností, oddělení pátrání ze dne 8. 11. 2009, čj. CPPH-23399/ČJ-2009-004003, které nabylo právní moci dne 14. 11. 2009, bylo žalobkyni uděleno správní vyhoštění na dobu 6 měsíců s tím, že k vycestování z území České republiky byla žalobkyni stanovena doba do 30. 11. 2009. Žalobkyně však nevycestovala a od 1. 12. 2009 v České republice pobývá neoprávněně. Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 26. 4. 2011 plyne, že nebyl shledán důvod znemožňující vycestování do země státního občanství podle ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců, a její vycestování je možné.

Správní orgán I. stupně vydal dne 28. 4. 2011 rozhodnutí, kterým podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců uložil žalobkyni správní vyhoštění s tím, že doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 18 měsíců. Podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil správní orgán dobu k vycestování z území České republiky do 15 dnů od ukončení zajištění. Dále správní orgán I. stupně podle ustanovení § 120a zákona o pobytu cizinců rozhodl, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců.

Odvolání žalobkyně žalovaný zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V odůvodnění žalovaný shrnul zjištěný skutkový stav a rozhodnutí správního orgánu I. stupně přezkoumal pohledem všech odvolacích námitek. Uvedl, že tím, že žalobkyně z území České republiky nevystoupila v platnosti výjezdního příkazu a nadále tu pobývala od 1. 12. 2009 do 22. 4. 2011 bez víza a cestovního dokladu, naplnila podmínky ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se přitom neztotožňuje s tvrzením, že by správní orgán I. stupně nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Správní orgán I. stupně také dostatečně reagoval na tvrzení o okolnostech, za nichž žalobkyně přišla o svůj cestovní pas. Správní orgán I. stupně taktéž posoudil ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení. Žalovaný má v tomto ohledu za to, že správní vyhoštění vždy představuje určitý zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, a proto je třeba vždy posuzovat proporcionalitu mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem nad ochranou soukromého a rodinného života cizince. V postupu správního orgánu I. stupně žalovaný pochybení neshledal, neboť chování žalobkyně představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení zájmů společnosti.

Žaloba není důvodná.

Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky: 1) pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, 2) pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Jak bylo prokázáno listinami založenými ve správním spise, žalobkyně od prosince 2009 do dubna 2011 pobývala na území České republiky bez cestovního dokladu a rovněž bez víza, ačkoli k tomu není oprávněna. Prokazatelně tedy byla naplněna dílčí shora citovaného ustanovení, dle kterého lze uložit správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, až na 3 roky.

Žalobkyně tvrdí, že žalovaný nezjistil řádně skutkový stav, pokud se nezabýval okolnostmi, za nichž žalobkyně přišla o cestovní pas. Tato námitka není důvodná. Okolnosti, za jakých žalobkyně pozbyla svého cestovního pasu, nejsou podstatné pro závěr o tom, zda žalobkyně na území pobývá neoprávněně: podstatné je pouze to, že žalobkyně pas nemá, ačkoli je povinna jej mít (a kromě toho Policii hlásit jeho ztrátu nebo odcizení). Proto zde nebylo třeba, aby se Policie těmito okolnostmi nějak blíže zabývala. Ostatně tvrzení žalobkyně o tom, že předala pas „zprostředkovatelům“, Policie nezpochybnila, a dokonce i zavolala na telefonní číslo, které jí žalobkyně v této souvislosti sdělila. To, že žalobkyně uvěřila zprostředkovatelům, a místo aby svou situaci řešila s orgány k tomu oprávněnými, obrátila se na pochybné soukromé osoby, není polehčující okolností, která by činila její neoprávněný pobyt na území méně závažným. Naopak to spíše svědčí o tom, že žalobkyně chtěla obcházet řádné úřední postupy a porušovala zákon, jen aby nemusela opustit území.

Žalobkyně dále tvrdí, že žalovaný nezohlednil skutečnost, že se v průběhu řízení snažila správnímu orgánu poskytnout součinnost. Obsah správního spisu však vypovídá zcela o opaku, tedy o nevěli žalobkyně spolupracovat s Policií a o snaze pokud možno ztížit výkon úřední moci. Žalobkyně totiž při kontrole nejprve uvedla smyšlené jméno a datum narození; teprve pod tlakem okolností se přiznala ke své skutečné totožnosti. Takové jednání rozhodně nelze považovat za poskytování součinnosti.

Žalovaný neporušil ani ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, jak tvrdí žalobkyně. Podle tohoto ustanovení správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Jestliže žalobkyně považuje za nepřiměřeně přísnou sankci zákaz vstupu na území po dobu 18 měsíců, je třeba ji upozornit na to, že v jejím případě aplikované ustanovení umožňuje rozhodnout o zákazu vstupu na území členských států Evropské unie až na 3 roky. Jistě přitom v jejím případě nelze odhlédnout od toho, že již v minulosti jí bylo uděleno správní vyhoštění, které však žalobkyně nerespektovala a nadále pobývala na území bez povolení k pobytu – zcela vědomě a dlouhodobě. Ani tehdy žalobkyně nesplnila svou povinnost opustit území a nadále zde bez povolení k pobytu setrvala po další téměř rok a půl, a to zcela o své vůli a s úmyslem – který sama do protokolu potvrdila – pokud možno zde zůstat a nevracet se do země původu. Právě to, jak účastník přistupoval ke svým povinnostem plynoucím ze zákona o pobytu cizinců v minulosti, vypovídá poměrně spolehlivě o tom, jaký je jeho postoj k právnímu řádu České republiky a k veřejnému pořádku jím založenému. Žalobkyně svým chováním dala dostatečně najevo, že povinnosti, které jí ukládá zákon, jsou jí lhostejné, že nedůvěřuje orgánům České republiky (místo, aby svou situaci po prvním správním vyhoštění řešila se správními orgány, obrátila se na „zprostředkovatele“) a že s nimi nehodlá dobrovolně spolupracovat. Takové jednání rozhodně nemůže být polehčující okolností při úvaze o délce doby, po kterou cizinci nebude umožněn vstup na území, spíše naopak.

Žalobkyně konečně namítla porušení ustanovení § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců s tím, že za nebezpečí vážné újmy, pro které není možné vycestování cizince, je třeba považovat i situaci, kdy by vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, konkrétně čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který zakotvuje právo na soukromý a rodinný život. Z obsahu správního spisu soud nezjistil, že by žalobkyně na území České republiky vedla soukromý a rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65, plyne, že „*jakkoli není pojem rodinného života Úmluvou definován, je vykládán poměrně extenzivně, vždy však s důrazem na fungující (reálný) rodinný život (...) Vztahem zakládajícím rodinný život je pak v první řadě vztah manželů v zákonném a skutečném manželství.*“ Do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení žalobkyně mimo jiné uvedla, v České republice nemá žádné rodinné příslušníky, žádnou vyživovací povinnost ani jiné rodinné vazby. Nadto odmítla sdělit, kde přesně v České republice žije. Ani z připojeného spisu zdejšího soudu sp. zn. 49 Az 28/2011, který je veden ohledně žaloby žalobkyně ve věci udělení mezinárodní ochrany (tato žaloba byla rozsudkem ze dne 3. 10. 2011 zamítnuta), pak neplyne, že by žalobkyně měla na území České republiky partnera či manžela. Tato žalobní námitka tedy není důvodná, neboť žalobní tvrzení o manželovi je zcela v rozporu se zjištěnými skutečnostmi. Spíše se zdá, že tato námitka v žalobě, která je do značné míry žalobou formulářového typu, zůstala v žalobě omylem.

Svědčí o tom také chyby o rodu (místo žalobkyně se hovoří o žalobci a místo o manželovi se hovoří o manželce).

Žalobkyně se svými námitkami neuspěla. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný a kterému by náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu (§ 102 a následující s. ř. s.). Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Praze ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem. Jiné opravné prostředky nejsou přípustné.

V Praze dne 26. října 2011

Olga Stránská, v.r.
předsedkyně senátu

Rozsudek byl vyhlášen dne 26. 10. 2011 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost vyhotovení: Nešporová